

35 NÁPADNÍKOV VSTÚPILO DO SELEKCIE.
KTO ZÍSKA JEJ SRDCE?

KORUNA

KIERA CASSOVÁ

COO
BOO

Koruna

Vyšlo aj v tlačovej podobe

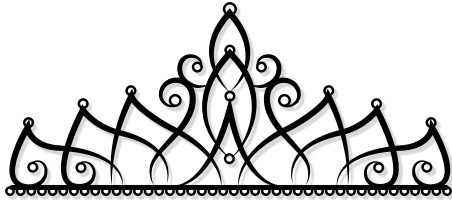
Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

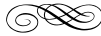
Kiera Cassová
Koruna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

KORUNA

KIERA CASOVÁ

Preložila Jana Petrikovičová

*Venujem Guydenovi a Zuzu,
najúžasnejším malým hrdinom, akých som doteraz stvorila.*

KAPITOLA 1

„Je mi to ľúto,“ povedala som a čakala, ako zareaguje. Na začiatku Selekcie som si predstavovala, že to skončí presne takto; takmer dve desiatky adeptov pošlem naraz domov a mnohí z nich budú zaskočení, že sa ich čas na výslní tak rýchlo skončil. Stačilo však, aby som s týmito ľuďmi prežila niekoľko týždňov, a uvedomila som si, že mnohí z nich sú veľmi milí, bystrí a ohľaduplní. Predstava, že ich teraz hromadne vylúčim, mi trhala srdce.

Správali sa voči mne férovo a ja sa im za to takto odplatím.

„Viem, že je to náhle a nečakané, no moja mama je na tom veľmi zle a otec ma požiadal, aby som prevzala niektoré jej povinnosti. Neostáva mi iné, než zredukovať počet účastníkov Selekcie na minimum.“

„Ako sa má kráľovná?“ opýtal sa Hale, sťažka prehĺtajúc.

Vzdychla som si. „Nevyzerá... nevyzerá to veľmi dobre.“

Otec ma k mame nechcel pustiť, no toľko som naliehala, až to vzdal. Keď som ju uvidela, ako spí a monitor zaznamenáva

tlkot jej srdca, pochopila som otcovo zdráhanie. Mama práve podstúpila operáciu. Lekári jej odstránili nefunkčnú srdcovú cievu a nahradili ju tou, ktorú jej odobrali z nohy.

Jeden z lekárov nám povedal, že ju na kratučkú chvíľu stratili, no podarilo sa im ju oživiť. Sedela som pri nej a držala ju za ruku, plecيا zvesené. Bola som presvedčená, že mama už-úž precitne a prikáže mi, aby som sa vystrela. Nestalo sa tak.

„No žije. A môj otec... on...“

Raoul mi položil ruku na plece. „To je v poriadku, vaša výsosť, my to chápeme.“

Preletela som očami po miestnosti, na krátky okamih som pohľadom spočinula na každom z uchádzačov a vpisovala som si do pamäti ich tváre.

„Verejne priznávam, že som sa vás hrozne bála,“ povedala som. Niekoľkí sa zasmiali. „Chcem sa vám veľmi pekne poďakovať za to, že ste sem prišli a že ste boli ku mne takí milí.“

Vošiel strážca a krátko si odkašľal, aby upozornil na svoju prítomnosť. „Prepáčte, pani moja. O chvíľu začína vysielanie. Ľudia zo štábu by ešte radi skontrolovali,“ rozpačito mávol rukou, „váš účes a tak.“

Prikývla som. „Ďakujem. Hneď som tam.“

Strážca sa vzdialil a ja som sa obrátila k chlapcom. „Verím, že mi toto hromadné vylúčenie odpustíte. Želám vám všetkým len to najlepšie a veľa šťastia v ďalšom živote.“

Zvrtila som sa na odchod a počula za sebou zborové „dovidenia“. Keď som sa ocitla za dverami pánskeho salóna, zhlboka som sa nadýchla a sústredila sa na to, čo ma čaká. *Si Eadlyn Schreaveová a nik, naozaj nik nemá takú moc ako ty.*

Chodby paláca boli bez mamy v neodmysliteľnom sprievode jej dvorných dám a Ahrenovho smiechu nezvyčajne tiché.

Existenciu niekoho blízkeho si plne uvedomíte až vtedy, keď sa jedného dňa neobjaví.

Kráčala som do štúdia so vztyčenou hlavou.

„Vaša výsosť,“ pozdravilo ma niekoľko ľudí, len čo som vošla dnu. Ukláňali sa mi, ustupovali mi z cesty a nik si netrúfal pozrieť mi priamo do očí. Nevedela som, či je to preto, že ma ľutujú, alebo sa už medzičasom dozvedeli, čo sa stalo.

„Ach,“ vzdychla som pri pohľade do zrkadla, „nejako sa lesknem, mohli by ste – ?“

„Samozrejme, vaša výsosť.“ Maskérka mi zručne prepudrovala tvár.

Ponaprávala som si vysoký čipkovaný golier. Keď som sa ráno obliekala, mala som pocit, že vzhľadom na náladu, ktorá v paláci panovala, budú čierne šaty primerané, no teraz som to cítila inak.

„Vyzerám veľmi stroho,“ postážovala som si nahlas. „Tým nemyslím príliš vážne, ale priveľmi smutne. A to nechcem.“

„Vyzeráte nádherne, pani moja.“ Maskérka mi nanášala na pery ďalšiu vrstvu rúžu. „Ako vaša mama.“

„To vôbec nie,“ povzdychla som si, „mám celkom iné vlasy, oči i farbu pokožky.“

„Tak som to nemyslela,“ prívetivé dievča plnších tvarov s prameňmi vlasov v očiach stálo za mnou a uprene hľadelo na môj odraz v zrkadle. „Len sa lepšie pozrite,“ ukázalo mi na oči, „hoci sú inej farby, zrači sa v nich rovnaké odhodlanie. Aj váš úsmev vyžaruje nádej. Farbu vlasov ste síce zdedili po starej mame, ale inak ste skrz-naskrz dcéra svojej matky.“

Pozornejšie som sa na seba zadívala. Tušila som, čo tým chcela povedať. A odrazu som sa aspoň na chvíľu cítila trochu menej osamelá.

„Ďakujem ti, ani nevieš, ako veľa to pre mňa znamená.“

„Všetci sa za ňu modlíme, pani moja. Je to silná žena.“

Napriek smútku, ktorý som cítila, som sa pousmiala. „Áno, to je.“

„Dve minúty!“ zavolal režisér prenosu. Vstala som a vykročila. Dľaňami som si prešla po šatách a prstami sa zľahka dotkla účesu. V štúdiu bolo aj napriek zapnutým reflektorom chladnejšie než zvyčajne. Keď som zaujala svoje miesto na pódiu, mala som na tele husiu kožu.

Pristúpil ku mne Gavril, ktorý dnes výnimočne nevyzeral ako zo škatuľky, a povzbudzujúco sa na mňa usmial. „Naozaj na tom trváte? Pokojne to môžem oznámiť aj ja.“

„Ďakujem vám, ale toto musím zvládnuť sama.“

„V poriadku. Ako sa jej darí?“

„Pred hodinou bola na tom celkom dobre. Lekári ju udržiavajú v umelom spánku, aby sa rýchlejšie zotavila, no vyzerá veľmi vyčerpane.“ Zatvorila som na chvíľu oči v snahe upokojiť sa. „Prepáčte. Je to pre mňa ťažké. No v každom prípade to aspoň znášam lepšie ako otec.“

Potriasol hlavou. „Neviem si predstaviť človeka, ktorého by to zasiahlo väčšmi. Odkedy ju spoznal, je s ňou bytostne prepojený.“

Spomenula som si na minulú noc, na tie fotografie v ich izbe a v duchu som si premietla všetky detaily ich zoznámenia, ktoré som sa dozvedela len celkom nedávno. Nedokázala som pochopiť, ako je možné, že človek musí pre lásku prekonať toľké prekážky a napokon sa ocitne v takejto zúfalej situácii.

„Vy ste boli pri tom, Gavril. Zažili ste ich Selekcii,“ nervózne som preglgla. „Naozaj im to tak zázračne vyšlo? Ako je to možné?“

Pokrčil plecami. „Toto je tretia Selekcia, ktorej som svedkom, no naozaj neviem, ako to funguje alebo ako je možné, že úplná náhoda môže človeku priviesť do cesty osudovú lásku. Poviem to takto: Váš starý otec nepatril k ľuďom, ktorých som obdivoval, no k svojej manželke sa správal ako k najdôležitejšej bytosti na tejto planéte. K všetkým ostatným sa správal veľmi hrubo, iba k nej bol neobyčajne milý. Svojej žene dal to najlepšie, čo v ňom bolo, a to je viac ako... skrátka, našiel v živote tú pravú.“

Rozmýšľala som, čo chcel povedať, než sa zháčil. Vedela som, že starý otec bol nekompromisný vládca. Uvedomila som si, že inak som ho ani nepoznala. Otec o ňom veľa nenahovoril a ja som vždy radšej počúvala, keď sa rozprávalo o starej mame.

„A váš otec? Podľa mňa vôbec netušil, akú ženu hľadá. Vážne. Myslím si, že ani vaša mama to nevedela. No boli stvorení jeden pre druhého. Všetci to vedeli dávno predtým, než si to uvedomili aj oni dvaja.“

„To naozaj?“ opýtala som sa prekvapene. „Oni to nevedeli?“

Gavril sa uškrnul. „Ak mám byť úprimný, tak najmä vaša mama si to vôbec nepripúšťala.“ Veľavýznamne sa na mňa pozrel. „Zrejme to bude dedičné.“

„Gavril, vy ste jeden z mála, ktorému to môžem povedať. Nejde o to, že by som nevedela, akého muža hľadám. Pravda je taká, že sa na to ešte necítim pripravená.“

„Ach, to som si aj myslel.“

„Už som sa však rozhodla.“

„A práve toho sa bojím. Ale ak to naozaj chcete – hoci po včerajšku by vám nikto nemohol vyčítať, keby ste odmietli –, je len na vás, aby ste urobili takéto dôležité rozhodnutie.“

Prikývla som. „Viem. A z toho mám tak trochu strach.“

„Desať sekúnd!“ zakričal režisér prenosu.

Gavril ma potľapkal po pleci. „Vaša výsosť, budem stáť pri vás, nech sa deje čokoľvek.“

„Ďakujem.“

Keď zasvietilo červené svetlo, vystrela som sa a usilovala som sa pôsobiť pokojným dojmom.

„Dobré ráno, občania Illey. Ja, princezná Eadlyn Schreaveová, by som vás chcela informovať o udalostiach, ktoré sa odohrali v kráľovskej rodine. Najskôr tá dobrá správa.“ Snažila som sa usmievať, naozaj som sa veľmi snažila, no nedokázala som myslieť na nič iné ako na to, aká som osamelá.

„Môj milovaný brat, princ Ahren Schreave, sa oženil s francúzskou princeznou Camillou de Sauveterre. Hoci nás načasovanie ich svadby trochu prekvapilo, neznamená to, že by sme sa z tohto zväzku úprimne netešili. Dúfam, že rovnako ako ja i vy im obom budete zo srdca priať, aby ich manželstvo bolo šťastné.“

Odmlčala som sa. *Do toho, to zvládneš, Eadlyn.*

„Tou smutnou správou je, že moja mama, America Schreaveová, kráľovná Illey, prekonala včera v noci veľmi ťažkú srdcovú príhodu.“

Opäť chvíľka ticha. Slová akoby sa mi zadrhávali v hrdle, hovorilo sa mi čoraz ťažšie.

„Jej stav je kritický, je pod stálym lekárskeym dozorom. Prosím –“

Zakryla som si rukou ústa. Slzy som mala na krajíčku. Toto nezvládnem, rozplačem sa v priamom prenose, čo bude dôkaz, že Ahren mal pravdu, keď mi vyčítal, ako ma ľudia vnímajú. Nemôžem sa prejaviť ako slaboska. To je naozaj to posledné, čo teraz potrebujem.

Sklopila som zrak. Mama ma potrebuje. Otec tiež. A je dosť pravdepodobné, že aj celá krajina. Nemôžem ich sklamať. Premohla som plač a pokračovala som.

„Prosím, modlite sa za jej skoré uzdravenie. Všetci ju milujeme a veľmi nám na nej záleží.“

Sústredila som sa na dýchanie. Len tak som mohla pokračovať. Nádych, výdych.

„Moja mama prikladala Selekcii obrovskú vážnosť. Ako všetci určite viete, práve vďaka nej žijú moji rodičia toľké roky v šťastnom manželstve. Viem, že maminy vrúcnym prianím je, aby som v Selekcii pokračovala, a z lásky k nej som sa rozhodla tak urobiť.“

Vzhľadom na obrovský stres, ktorý naša rodina za posledných dvadsaťštyri hodín prežila, považujem za rozumné zúžiť okruh účastníkov na Elitu. Môj otec kedysi z dôvodu nepredvídaných okolností zúžil počet účastníčiek Elity z desiatich na šesť a ja som sa rozhodla postupovať rovnako. Je mi ctou oznámiť vám, že v Selekcii naďalej zostávajú títo páni: pán Gunner Croft, pán Kile Woodwork, pán Ean Cabel, pán Hale Garner, pán Fox Esley a pán Henri Jaakoppi.“

Tieto mená na mňa pôsobili veľmi upokojujúco, vedela som, že pre ich nositeľov je to veľmi vzácny okamih, a dokonca i na diaľku som cítila, ako veľa to pre nich znamená.

Môj príhovor sa blížil ku koncu. Spomenula som, že Ahren sa oženil, že maminy život visí na vlásku, že Selekcia bude pokračovať. Teraz som mala vysloviť to, čoho som sa najviac obávala. Vďaka Ahrenovmu listu som vedela, ako ma vnímajú moji poddaní. Ako zareagujú?

„Vzhľadom na maminy vážny zdravotný stav sa môj otec, kráľ Maxon Schreave, rozhodol, že zostane pri kráľovnej.“ *A teraz*

to pride. „Poveril ma výkonom svojej funkcie až do chvíle, keď bude opäť schopný prevziať moc, preto budem až do odvolania prijímať rozhodnutia, týkajúce sa štátnych záležitostí. Túto úlohu síce na seba beriem s ťažkým srdcom, no zároveň sa veľmi teším, že tým pomôžem svojim rodičom.

O všetkom, čo sa udeje, vás budem okamžite informovať. Ďakujem vám za pozornosť a želám vám ešte pekný a úspešný deň.“

Keď sa kamery zastavili, zišla som z pódia a sadla si do jedného z kresiel, v ktorých zvyčajne sedávali členovia mojej rodiny. Cítila som sa biedne, najradšej by som tam zostala sedieť až dovtedy, kým sa mi nepodarí znovu nadobudnúť stratenú rovnováhu. Tolko času som však nemala. Chcela som sa zastaviť za mamou a otcom a zistiť, ako sa majú, a potom sa čo najskôr pustiť do práce. A musela som si ešte dnes nájsť čas na stretnutie s účastníkmi Elity.

Keď som vychádzala zo štúdia, musela som zastať. Cestu mi totiž zahradil hlúčik mužov. Ako prvého som zbadala Hala. Podával mi kvet a tvár sa mu rozžiarila: „To je pre vás.“

Preletela som pohľadom po ostatných. Všimla som si, že všetci majú v rukách kvety, pričom z niektorých ešte trčali korene. Zrejme sledovali v pánskom salóne moje vyhlásenie, a len čo začuli svoje mená, rozbehli sa do záhrady a odtiaľ prišli priamo sem.

„Vy ste teda blázni,“ povzdychla som si. „Ďakujem.“

Vzala som si od Hala kvet a objala ho. „Povedal som, že na každý deň mám pre vás jedno prekvapenie,“ pošepol mi, „no keby ste chceli, môžu byť aj dve, stačí povedať.“

Pritisla som ho k sebe o niečo tuhšie. „Ďakujem.“

Ďalší v poradí bol Ean. Hoci náš jediný fyzický kontakt spo-

číval v letmých dotykoch počas štylizovaného fotenia nášho rande, nedokázala som sa ubrániť tomu, aby som ho tiež neobjala.

„Na toto vás museli zrejme dlho prehovárať,“ prehodila som.

„Tú kvetinu som ukradol z vázy na chodbe, ale nepovedzte to na mňa.“

Potľapkala som ho po pleci a on urobil to isté.

„Bude v poriadku,“ povedal, „a vy ostatní tiež.“

Kilovi trň ruže poranil prst, a keď sme sa objali, držal ruku so zakrvaveným prstom čudne vykrútenú, aby mi náhodou neušpinil šaty. To ma rozosmialo. V tej chvíli mi takéto rozptýlenie veľmi dobre padlo.

„Vy zase usmievať,“ zažalal mi Henri, keď som pridávala jeho kvet k ostatným.

„Dobre, dobre,“ povedala som a on sa na mňa usmial.

Dokonca aj Erik mal pre mňa kvet. Keď mi ho podával, žmurkol na mňa.

„To je púpava,“ povedala som.

Pokrčil plecami. „Ja viem. Pre niekoho burina, pre niekoho kvet. Záleží na uhle pohľadu.“

Objala som ho rukou okolo pliec. Videla som na ňom, že sa nervózne pozerá po ostatných, prekvapený, že sa k nemu správam tak ako k ostatným.

Gunner ma zľahka objal a naprázdno preglgol, neschopný slova.

Fox držal v ruke tri kvety. „Nevedel som sa rozhodnúť.“

Usmiala som sa. „Sú nádherné. Ďakujem.“

Foxovo objatie bolo pevné, akoby odo mňa potreboval väčšiu podporu než ostatní. Tuho som ho zovrela v náručí a potom som preletela pohľadom po Elite.

Nie, to, čo sa práve dialo, nedávalo žiaden zmysel. Vedela som však, ako k tomu došlo. A verila som tomu. Verila som, že sa ocitnem vo víre povinností a lásky a budem konečne šťastná.

KAPITOLA 2

Mamine ruky boli na dotyk krehké, akoby z papiera. Myslela som na to, ako voda postupom času vyhladí ostré hrany kameňa. Aj mama musela byť kedysi ako taký neopracovaný kameň. Pri tej myšlienke som sa pousmiala.

„Mýlila si sa niekedy?“ opýtala som sa. „Povedala si alebo spravila niekedy niečo, čo nebolo správne?“

No odpoveďou mi bolo len bzučanie prístrojov.

„S otcom ste sa kedysi dosť hádali, takže si musela aj ty niekde robiť chybu.“

Stisla som jej ruku v snahe zohriať ju svojou dlaňou.

„Vystúpila som s oficiálnym vyhlásením. Všetci už vedia o Ahrenovom sobáší a aj o tom, že si momentálne... trochu indisponovaná. Zúžila som počet uchádzačov na šesť. Je to pomerne drastický krok, viem, no otec povedal, že je to v poriadku, on to vraj počas svojej Selekcie urobil tiež, tak dúfam, že to ostatní pochopia,“ vzdychla som si. „Aj keď si myslím, že ľudia si vždy nájdu dôvod, aby mi mohli niečo vyčítať.“

Bála som sa, že mama vycíti môj strach, a niekoľkokrát som zažmurkala v snahe potlačiť slzy. Doktorí sa domnievajú, že mamin súčasný stav je dôsledok šoku z Ahrenovho odchodu. Nemôžem sa však ubrániť myšlienke, že za to, čo sa stalo, môžem i ja, lebo som svojím správaním dennodenne prispievala k jej trápeniu. Ako keď do niečoho veľmi nebezpečného postupne pridávate celkom nepatrné množstvo jedu, až sa situácia náhle zvrtné a vyústi do tragédie.

„O chvíľu mám prvé stretnutie s poradcami. Otec povedal, že sa nemám čoho báť. Inak najťažšia úloha dnes pripadla generálovi Legerovi, ktorý mal presvedčiť otca, aby sa od teba na chvíľočku vzdialil a pokúsil sa aspoň niečo zjesť. Generál bol natoľko vytrvalý, že ocko sa napokon podvolil. Som rada, že tu je. Mám na mysli generála Legera. Považujem ho za akéhosi náhradného rodiča.“

Stisla som mame ruku, naklonila sa bližšie k nej a zašepkala: „Prosím, nedopusti, aby som sa musela spoliehať na náhradného rodiča. Potrebujem ťa. Chlapci ťa potrebujú. A ocko... keby si nás opustila, zosypal by sa. Keď nadíde čas, aby si sa prebudila, prosím, vráť sa, dobre?“

Čakala som, že pohne perami alebo prstami. Že mi nejakým spôsobom dá najavo, že ma počula. Nestalo sa však nič.

V tej chvíli sa otvorili dvere a vošiel ocko s generálom Legerom v päťách. Utrela som si líca, dúfajúc, že si ani jeden z nich nič nevšimol.

„Vidíte,“ povedal generál Leger, „je v poriadku. Keby sa niečo stalo, lekári by sem okamžite pribehli.“

„To je možné, ale zostanem tu,“ vyhlásil otec.

„Oci, nebol si preč ani desať minút. Zjedol si vôbec niečo?“

„Zjedol, však, Aspen?“

Generál Leger si vzdychol. „Povedzme, že áno.“

Otec naňho vrhol vyčítavý pohľad, no generál sa usmial. „Pokúsím sa prepašovať vám sem nejaké jedlo, aby ste odtiaľto nemuseli odchádzať.“

Otec prikývol. „Postarajte sa o moje dievčatko.“

„Samozrejme.“ Generál Leger na mňa žmurkol. Vstala som a nasledovala som ho. Cestou som sa ešte raz obzrela a pohľadom skontrolovala mamu.

Stále spala.

Na chodbe mi generál ponúkol rameno. „Pripravená, moja ešte-nie-celkom kráľovná?“

Zakvačila som sa doňho a s úsmevom som prehodila: „Nie. Ale podme.“

Blížili sme sa k zasadačke. Veľa nechýbalo a požiadala by som generála Legera, aby sme sa prešli ešte raz dokola. Bolo toho na mňa dnes priveľa a nebola som si celkom istá, či to, čo ma čaká, zvládnem.

Hlúposť, povedala som si v duchu. Tolkokrát si tam už sedela. Väčšinou si už dopredu vedela, čo otec povie. Áno, budeš po prvýkrát sama viesť poradu, ale dobre vieš, že raz k tomu tak či tak dôjde. A dnes budú k tebe určite všetci veľmi milí, veď tvoja mama práve prekonala infarkt.

Odhodlane som otvorila dvere, vstúpila som dnu, generál hneď za mnou. Sústredila som sa na to, aby som každého z prítomných pozdravila kývnutím hlavy. Sir Andrews, sir Coddly, pán Rasmus a ešte zopár ďalších poradcov, ktorých som poznala už niekoľko rokov, sedelo za stolmi a pripravovalo si perá a papiere. Lady Briceová s hrdým výrazom na tvári sledovala, ako sa blížim k otcovmu miestu. Podobne sa tváril aj generál, ktorý si sadol hneď vedľa nej.

„Dobré ráno.“ Zaujala som miesto za vrchstolom a spočinula pohľadom na tenkom fascikli predou mnou. Vďaka bohu, že dnes toho nie je až tak veľa.

„Ako sa darí mame?“ opýtala sa lady Briceová vážnym hlasom.

Mala som si napísať tú odpoveď na ceduľku, aby som ju nemusela stále omieľať. „Je v umelom spánku. Momentálne netuším, nakoľko vážny je jej stav, ale otec je pri nej, a keby sa čokoľvek zmenilo, určite nám dá vedieť.“

Lady Briceová sa smutne usmiala. „Som presvedčená, že všetko dobre dopadne. Vždy bola veľká bojovníčka.“

Trochu ma jej slová prekvapili, netušila som, že lady Briceová pozná moju mamu tak dobre. Ja sama som toho o lady Briceovej veľa nevedela. Tón jej hlasu bol však veľmi úprimný a bola som naozaj rada, že ju tu práve v tejto chvíli mám.

Prikývla som. „Tak sa do toho pustíme, nech jej môžem povedať, že prvý deň v práci som sa nevlákala.“

Miestnosťou sa ozval zdvorilý smiech, no mne zamrzol úsmev na perách, len čo mi padol zrak na prvú stránku materiálov predou mnou.

„Dúfam, že to je žart,“ poznamenala som sucho.

„Nie, vaša výsosť.“

Uprela som pohľad na sira Coddlyho.

„Myslíme si, že ide o svojvoľný pokus oslabiť Illeu. Keďže kráľovná ani kráľ nedali na sobáš súhlas, Francúzsko nám vášho brata viac-menej ukradlo. Tento zväzok je vlastizradou a my nemáme inú možnosť, ako im vyhlásiť vojnu.“

„Pane, ubezpečujem vás, že nejde o nijakú vlastizradu. Camille je veľmi rozumné dievča.“ Prevrátila som oči, sama sa čudujúc, čo som práve povedala. „To Ahren je romantik. Som

presvedčená, že on naliehal na ňu, aby sa zosobášili, určite to nebolo naopak.“

Skrčila som vyhlásenie vojny do guľôčky. Ďalej som sa tým nemienila zaoberať.

„Pani moja, ale to nemôžete,“ namietol sir Andrews. „Vzťahy medzi Illeou a Francúzskom sú už dlhé roky veľmi napäté.“

„Toto je však súkromná záležitosť oboch rodín, nie je v tom nič politické,“ ozvala sa lady Briceová.

Sir Coddly mávol rukou vo vzduchu. „O to horšie. Kráľovná Daphne vyvíja na našu kráľovskú rodinu emocionálny tlak, lebo je presvedčená, že na to nebudeme reagovať. Tentoraz by sme však mali. Vysvetlite jej to, generál!“

Lady Briceová sklamane pokrútila hlavou. Slova sa ujal generál Leger: „Poviem iba toľko, vaša výsosť, že ak vydáte príkaz, do dvadsiatich štyroch hodín bude v pohotovosti pozemné vojsko i letectvo. Rozhodne by som však *neodporúčal*, aby ste takéto príkazy vydali.“

Andrews zavrčal: „Leger, povedzte jej, akému nebezpečenstvu nás vystavuje.“

Leger mykol plecami. „Nijaké nebezpečenstvo nám nehrozí. Viem len to, že jej brat sa oženil.“

„Prepáčte,“ ozvala som sa, „ale nemal by medzinárodný sobáš obe krajiny skôr zblížovať? Veď prečo si v minulosti princzné brali za mužov princov z iných kráľovstiev?“

„Ale všetky tie sobáše boli vopred naplánované,“ prehovoril Coddly tónom, ktorý jasne naznačoval, že si v tejto konverzácii počínam nanajvýš naivne.

„Tak to bolo aj v tomto prípade,“ zakontrovala som, „všetci predsa vedeli, že Ahren a Camille sa jedného dňa vezmú. Akurát k tomu došlo o niečo skôr, ako sa plánovalo.“

„Ona to stále nepochopila,“ zahundral Coddly smerom k Andrewsovi.

Sir Andrews kývol hlavou a povedal: „Ide o vlastizradu, vaša výsosť.“

„Ide o lásku, pane.“

Coddly buchol pästou do stola. „Ak nebudete dôrazná, nik vás nebude brať vážne!“

Keď dozneli jeho slová, nastalo hrobové ticho. Nikto sa ani nepohol.

„Dobre,“ povedala som pokojne, „máte výpoveď.“

Coddly sa so smiechom pozrel na ostatných pánov za stolom. „Ale vy ma nemôžete vyhodiť, vaša výsosť.“

Naklonila som mierne hlavu nabok a, nespúšťajúc z neho zrak, som povedala: „Ubezpečujem vás, že môžem. Momentálne tu nie je nik, kto by mal väčšie právomoci ako ja. Ste pomerne ľahko nahraditeľný.“

Všimla som si reakciu lady Briceovej. Hoci sa usilovala tváriť diskkrétne, tuho stisla pery v snahe nerozosmiať sa. Áno, je celkom zrejmé, že v nej mám spojenca.

„Musíte bojovať!“ vykrikol.

„Nie,“ povedala som rázne, „vojna by len zhoršila situáciu, v ktorej sa kráľovská rodina nachádza, a prehĺbila napätie medzi nami a krajinou, s ktorou sme prepojení manželským zväzkom. Nebudeme bojovať.“

Coddly sklonil bradu a prižmúril oči. „Nezdá sa vám, že na celú situáciu reagujete príliš emocionálne?“

Prudko som vstala, až nohy stoličky zaškrípali. „Budem to brať tak, že svojím vyhlásením ste nechceli naznačiť, že pristupujem k celej veci príliš žensky, pretože áno, zvyknem sa riadiť tým, čo cítim.“

S pohľadom upretým na Coddlyho som prešla k opačnému koncu stola. „Moja mama leží v posteli s hadičkami v krku, moje dvojča sa nachádza na inom kontinente a otec má čo robiť, aby sa nezosypal.“

Zastala som rovno pred ním a pokračovala som: „Mám dvoch mladších bratov, ktorých chcem uchrániť od ďalšieho stresu, musím riadiť krajinu a dolu čaká šesť mladých mužov na rozhodnutie, komu z nich dám svoju ruku.“ Coddly nervózne preglgol a ja som v duchu pocítila len celkom nepatrnú výčitku za to, že mám z toho radosť. „Áno, v tejto chvíli reagujem emocionálne. A každý na mojom mieste, za predpokladu, že má čo i len kúsok srdca, by konal rovnako. A vy, sir, ste idiot. Akým právom ma nútite, aby som vykonala niečo, čo môže mať nedevozní dôsledky, a to na základe takých nízkych pohnútok?! Dovoľujem si vám pripomenúť, že som kráľovná a vy ma nebudete k ničomu nútiť.“

Vrátila som sa za vrch stola. „Generál Leger?“

„Áno, vaša výsosť?“

„Je v dnešnej agende ešte niečo, čo nepočká do zajtra?“

„Nie, vaša výsosť.“

„Fajn. Môžete ísť. A nezabudnite, prosím, do nášho ďalšieho stretnutia, kto tu má hlavné slovo.“

Dohovorila som a všetci až na lady Briceovú a generála Legera vstali a uklonili sa. A neuniklo mi, že pomerne hlboko.

„Počínali ste si skvele, vaša výsosť,“ pochválila ma lady Briceová, keď sme osameli.

„Naozaj? Pozrite sa na toto,“ povedala som a vystrela ruku.

„Celá sa trasiete.“

Zaťala som ruku v päst v snahe zabrániť triaške. „Ale to, čo som povedala, je pravda, však? Nemôžu ma prinútiť, aby som podpísala vyhlásenie vojny, alebo sa mýlim?“

„Nie,“ ubezpečil ma generál Leger. „Ako dobre viete, v poradnom zbore sa vždy našlo zopár členov, ktorí boli presvedčení, že by sme si mali Európu podmaniť. Osobne si myslím, že chcú využiť vašu neskúsenosť, ale počínali ste si veľmi dobre.“

„Otec určite nechce vojnu. Mottom jeho vládnutia bol vždy mier.“

„Máte pravdu.“ Generál Leger sa usmial. „Bol by hrdý na to, ako ste to zvládli. Ozaj, však mu to hneď aj poviem.“

„Môžem ísť s vami?“ opýtala som sa a náhle som pocítila túžbu počuť monotónny zvuk prístroja, ktorý je dôkazom, že mama je stále tu a jej srdce statočne bojuje.

„Na vašich pleciach leží osud celej krajiny. Len čo budem môcť, prídem za vami a o všetkom vás poinformujem.“

„Ďakujem!“ stihla som ešte zavolať, než vyšiel na chodbu.

Lady Briceová si prekrížila ruky pred sebou a oprela sa o stôl. „Už sa cítite lepšie?“

Potriasla som hlavou. „Vedela som, že ma čaká veľa práce. Aj doteraz som otcovi pomáhala, no on pracoval desaťnásobne viac. Potrebovala by som oveľa viac času, aby som bola naozaj pripravená vládnuť. Ujať sa úradu v čase, keď je mama v ohrození života, to je na mňa trochu priveľa. A počas prvých piatich minút vládnutia mám vyhlásiť niekomu vojnu? Na také niečo už vonkoncom nie som pripravená.“

„Dobre, všetko má svoj čas. Nikto od vás neočakáva, že budete dokonalá. Tento stav je len dočasný. Vaša mama sa uzdraví, otec sa vráti do práce a vy budete pokračovať v štúdiu – s tým, že budete bohatšia o túto nezaplatiteľnú skúsenosť. Berte čas strávený v tejto funkcii ako výbornú príležitosť niečo sa podučiť.“

Zhlboka som si vzdychla. Dočasný. Príležitosť. Tak dobre.

„Navyše v tom nie ste celkom sama. Na to sú predsa poradcovia. Je pravda, že dnes vám príliš nápomocní neboli, no sme tu preto, aby ste nemuseli riadiť loď len tak naverímboha.“

Zahryzla som si do pery a chvíľu premýšľala. „Dobre. A čo mám teraz robiť?“

„Po prvé, buďte dôsledná a Coddlyho vyhodte. Dáte ostatným jasný signál, že si stojíte za svojím slovom. Je mi ho síce trochu ľúto, no osobne si myslím, že váš otec si ho tu držal len ako diablovho advokáta, aby mu pomohol vidieť problémy z rôznych uhlov. Nikomu nebude príliš chýbať, to vám garantujem,“ poznamenala lady Briceová stroho. „Po druhé, považujte tento čas len za prípravu na skutočné vládnutie. Obklopte sa ľuďmi, o ktorých si myslíte, že im môžete dôverovať.“

Vzdychla som si. „Mám pocit, že tí ma všetci opustili.“

Ona však pokrútila hlavou. „Zamyslite sa. Možno máte priateľov aj tam, kde by ste to nečakali.“

Uvedomila som si, že opäť raz vidím lady Briceovú v inom svetle. Je tu oveľa dlhšie než ostatní; vie, ako by sa vo väčšine situácií zachoval môj otec, ale úplne by stačil aj fakt, že je žena – teda ďalšia spriaznená duša v miestnosti.

Lady Briceová mi hľadela priamo do očí a prinútila ma zamyslieť sa. „Kto z ľudí, ktorých poznáte, k vám bol vždy úprimný? Kto by stál pri vás nie preto, že ste princezná, ale preto, že vás má rád?“

Usmiala som sa a presne som vedela, kam budú smerovať moje kroky, keď opustím zasadačku.

KAPITOLA 3

„Ja?“

„Ty.“

„To myslíte vážne?“

Položila som Neene ruku na plece. „Ty mi vždy povieš pravdu, aj keď o to nestojím. Poznáš aj moje horšie stránky a si príliš múdra na to, aby si mi skladala bielizeň.“

Neena premáhala slzy. „Čo robí taká dvorná dáma?“

„No, budeš mojou spoločníčkou, čo už vlastne si, a budeš mi pomáhať s nudnejšou stránkou vládnutia – organizovať mi stretnutia a dohliadať na to, aby som sa najedla.“

„To by som mohla zvládnuť,“ usmiala sa.

„Ach, a ešte niečo,“ vystrela som obe ruky pred seba, aby som ju pripravila na pravdepodobne najzaujímavejšiu súčasť jej funkcie, „znamená to tiež, že odteraz nemusíš nosiť rovnošatu. Takže sa choď prezliecť.“

Neena sa uškrnula. „Nemám tu nič vhodné na prezlečenie, ale do zajtra to určite nejako vyriešim.“

„Hlúposť. Vyber si niečo z môjho šatníka.“

Pozerala na mňa s otvorenými ústami. „To nemôžem.“

„Ale môžeš. A musíš,“ ukázala som na široké dvere. „Obleč sa a príď za mnou do kancelárie. Pokúsime sa spoločne zvládnuť všetko, čo sa za jeden deň zvládnuť dá.“

Prikývla a hodila sa mi okolo krku celkom spontánne, akoby to bola tá najprirodzenejšia vec na svete.

„Ďakujem.“

„Ja ťa ďakujem tebe.“

„Nesklamem vás.“

Odtiahla som sa od nej a premerala si ju pohľadom. „Ja viem. Ozaj, tvou prvou úlohou bude nájsť mi novú slúžku.“

„Žiaden problém.“

„Výborne. Tak sa teda o chvíľu uvidíme.“

Rezkým krokom som vyšla z izby s dobrým pocitom, že mám okolo seba ľudí, ktorí sú na mojej strane. Generál Leger bude mojou spojkou s mamou a ocom, lady Briceová mojou hlavnou poradkyňou a Neena mi pomôže zvládnuť každodenné pracovné povinnosti.

Za necelý deň som pochopila, prečo mama pokladala za dôležité, aby som mala po svojom boku životného partnera. Nevzdala som sa myšlienky, že ho čoskoro nájdem. Potrebovala som len trochu času, aby som si premyslela, ako to urobím.

Popoludní som sa nervózne prechádzala pred pánskym salónom, čakajúc na Kila. Spomedzi všetkých účastníkov som s ním mala najkomplikovanejší vzťah, preto sa mi zdalo celkom prirodzené, že začnem práve ním.

„Ahoj,“ pozdravil a objal ma. Pousmiala som sa pri predsta-

ve, že keby niečo také urobil pred mesiacom, zavolala by som naňho strážu. „Ako to zvládaš?“

Zarazila som sa. „Zvláštne, si prvý, kto sa ma na to opýtal. Celkom dobre. Teda, pokiaľ niečo robím a nemusím na to myslieť. Inak som uzlík nervov. A otec je úplne na dne. Okrem toho som nešťastná, že sa Ahren nevrátil. Myslela som si, že príde aspoň kvôli mame, no on ani len nezavolať. Nemal urobiť aspoň to?“

Zmlkla som. Cítila som, že ma premáha hnev.

Kile ma chytil za ruku. „Pozri sa na to takto. Odletel do Francúzska a ešte v ten deň sa oženil. Má na krku kopec vybavovania a papierovačiek. A možno o tom, čo sa stalo, ešte ani nevie.“

Prikývla som. „Asi máš pravdu. Viem, že má dobré srdce a záleží mu na nás. Dôkazom toho je i ten neskutočne úprimný list, čo mi napísal.“

„Tak vidíš. Včera v noci som mal pocit, že aj tvojho otca bude treba hospitalizovať. To, že sedí pri tvojej mame a stráži ju, mu dáva pocit, že má veci pod kontrolou, aj keď tomu tak nie je. To najhoršie má už za sebou. Vždy bola veľká bojovníčka. Pamätáš sa, čo urobila, keď prišiel ten veľvyslanec?“

Uškrnula som sa. „Myslíš toho z Paraguajsko-Argentínskej únie?“

„Presne toho!“ zvolal. „Akoby to bolo včera. Bol ku každému hrozne hrubý, dva dni vkuse na mol ožratý, až ho napokon tvoja mama zdrapila za ucho a vyviedla z paláca.“

Pokývala som hlavou. „Veru. A pamätám si aj tie nekonečné telefonáty s ich prezidentom, keď sa naši usilovali celú záležitosť vyžehliť.“

Kile túto časť historicky rýchlo zahovoril. „Na to nemysli. Pamätaj si len to, že tvoja mama nie je z tých, čo by si nechali

všetko páčiť. Ak jej čokoľvek alebo ktokoľvek otravuje život, hravo si s tým poradí.“

Usmiala som sa. „To je pravda.“

Chvíľu sme len mlčky stáli a cítila som sa veľmi príjemne. Bola som za to Kilovi nesmierne vďačná. „Mám toho dnes ešte veľa, ale mohli by sme sa stretnúť zajtra večer, čo ty na to?“

„Veľmi rád,“ odvetil.

„Je toho veľa, o čom by som sa s tebou chcela porozprávať.“

Nadvihol obočie. „Napríklad?“

Vtom sme sa obaja naraz otočili, lebo sme si uvedomili, že sa k nám niekto blíži.

„Prepáčte, vaša výsosť,“ uklonil sa strážca, keď zastal pri nás, „máte návštevu.“

„Návštevu?“

Prikývol, no viac nepovedal.

Povzdychla som si. „Dobre. Uvidíme sa neskôr.“

Kile mi tuho stisol ruku. „Jasné, daj vedieť, keby si čokoľvek potrebovala.“

Usmiala som sa, vediac, že to myslí úprimne. V kútiku duše som počítala s tým, že všetci tí mládenci v pánskom salóne by boli ochotní pomôcť mi, keby na to prišlo. A už len pomyslenie na to uprostred nekonečne dlhého a úmorného dňa mi spôsobovalo nesmiernu radosť.

Zabočila som na schodisko a v duchu som premýšľala, kto by to tak mohol byť. Keby to bol niekto z rodiny, zaviedli by ho do hosťovskej izby. Keby to bol nejaký miestodržiteľ či iná oficiálna návšteva, poslali by vizitku. Čo je to za dôležitého hostá, že ho nesmú ohlásiť?

Keď som zišla na prízemie, odpoveď stála rovno predo mnou. Jeho široký úsmev mi doslova zobral dych.

Marid Illeá nevkróčil do paláca už niekoľko rokov. Keď som ho videla naposledy, bol to ešte chlapec – taký skaderuka-skadenoha, neovládal ešte ani základy spoločenskej konverzácie. Jeho okrúhla tvár však nadobudla ostré rysy, neohrabané končatiny zmohtnuli a dokonale vyplnili na mieru ušitý oblek. Po celý čas, ako som k nemu kráčala, sa mi pozeral priamo do očí. V rukách držal vrchovato naplnený kôš, no to mu nebránilo v tom, aby sa mi s úsmevom uklonil.

„Vaša výsosť,“ prehovoril, „mrzí ma, že prichádzam neohlásene, no len čo sme sa dozvedeli o vašej mame, povedali sme si, že musíme niečo podniknúť. Tak sme...“

Podal mi kôš. Bol plný darov. Kvety, knižky, nádobky s polievkou s vrchnákmi previazanými stužkou, drobné koláčiky, ktoré vyzerali tak lákavo, že som neodolala a musela som hneď jeden ochutnať.

„Marid,“ povedala som a v tom oslovení bolo všetko – pozdrav, otázka i pokarhanie, „to ste naozaj nemuseli.“

Mykol plecami. „Ak sa niekto s niekým nepohodne, to ešte neznamená, že mu na tom druhom nezáleží. Naša kráľovná je chorá a toto je to najmenej, čo pre ňu môžeme urobiť.“

Usmiala som sa, dojatá jeho nečakanou návštevou.

Pohybom ruky som privolala strážcu.

„Odneste to, prosím, do nemocničného krídla.“

Strážca zobral kôš a ja som pokračovala v rozhovore s Maridom.

„A rodičia nechceli prísť?“

Marid si zasunul ruky do vreciek a uškrnul sa. „Báli sa, že by ste ich návšteve pripisovali skôr politický význam.“

Prikývla som. „Chápem. Ale odkáž im, prosím, aby sa tým netrápili. Sú u nás kedykoľvek vítaní.“

Marid si povzdychol. „Problém je v tom, že oni ten pocit nemajú – vzhľadom na to... za akých okolností odtiaľto odišli.“

Stisla som pery. Veľmi dobre som si pamätala, čo sa vtedy udialo.

Po smrti mojich starých rodičov otec s Augustom Illeom veľmi úzko spolupracoval. Ich cieľom bolo čo najrýchlejšie zrušiť kastový systém. August mal pocit, že zmeny neprebiehajú dostatočne rýchlo, no otec ho vtedy z pozície svojej funkcie upozornil, že musí rešpektovať jeho plán. Keďže otec sa nedokázal celkom vžiť do kože človeka z nižšej kasty, August mu jedného dňa povedal, že by mal zdvihnúť „svoj rozmazaný zadok“, vyjsť z paláca a ísť do ulíc medzi ľuďmi. Otec bol na rozdiel od Augusta, ktorý zvyčajne rýchlo vybuchol, vždy veľmi pokojný človek. Napokon medzi nimi došlo k veľkej hádke, August s Georgiou sa zbalili, zobrali svojho hanblivého syna a nahnevanej a hlboko dotknutí odišli.

Marida som odvtedy zo dva razy počula v rádiu, kde komentoval politickú situáciu a radil podnikateľom. Stále som akosi nedokázala priradiť ten hlas z rádia k ústam, ktoré sa teraz na mňa usmievali. Pamätala som si ho ako hrbiaceho sa a zakríknutého pubertiaka.

„Pravdupovediac, nechápem, prečo si to naši otcovia odvtedy nevysvetlili. Určite ste aj vy zaregistrovali tie prípady postkastovej diskriminácie, ktoré sme museli riešiť. Osobne si myslím, že jeden z nich mohol nájsť v sebe odvahu, aby toho druhého vyhladal. Vidím v tom len urazenú pýchu, nič viac.“

Marid mi ponúkol rameno. „Čo keby sme sa prešli a porozprávali?“

Chytila som sa ho pod pazuchu a vykročili sme smerom do vestibulu.

„Vaša výsosť –“

„Marid, prosím ťa, hovor mi Eadlyn. Poznáš ma predsa od narodenia.“

Uškrnul sa. „To je síce pravda, no teraz si následníčkou trónu, preto by som ťa mal oslovovať tak, ako si to tvoje postavenie vyžaduje.“

„A ako mám oslovovať ja teba?“

„Oddaný poddaný. Prežívame ťažké časy a ja som pripravený pomôcť. Dobre viem, že zrušenie kást neprebiehalo tak hladko, ako sme všetci dúfali. Dokonca ani v začiatkoch. Celé roky som sa usiloval pozorne načúvať hlasu ľudu. Myslím, že som pochopil, v čom bol problém. Keby si mala pocit, že moja analýza by mohla byť pre teba užitočná, daj vedieť.“

Zvraštila som obočie, zvažujúc jeho slová. Vďaka účastníkom Selekcie som sa dozvedela veľa o živote ľudí vonku, ale mať v arzenáli odborníka na verejnú mienku by bol veľmi dobrý ťah. Najmä keď vezmem do úvahy, čo mi napísal vo svojom liste Ahren.

Keď si spomeniem na jeho tvrdé slová, mám pocit, akoby ma niekto kopol do brucha. Určite by ma však neupozorňoval na to, že ma ľudia nenávidia, keby nebol presvedčený, že mi tým pomôže. Dôverovala som mu aj napriek tomu, že sa rozhodol odísť.

„Ďakujem ti, Marid. Keby som dokázala urobiť čokoľvek, čo by môjmu otcovi aspoň trochu pomohlo v tejto ťažkej situácii, brala by som to ako požehnanie. Tak veľmi si prajem, aby sa otec vrátil do práce a táto krajina prežívala najpokojnejšie obdobie za celý čas jeho panovania. Ozvem sa ti.“

Marid vytiahol z vrečka vizitku a podal mi ju. „Tu je moje súkromné číslo. Kedykoľvek zavolaj.“

Usmiala som sa naňho. „A nebudú sa vaši hnevať? Nebudú to brať ako napomáhanie nepriateľovi?“

„Nie, nie,“ bránil sa. „Mojim rodičom ide predsa o to isté. Akurát sa k tomu chcú dopracovať trochu iným spôsobom. A teraz, keď máš chorú mamu, by si sa naozaj nemala trápiť vecami, ktoré sa dajú riešiť. Mám na mysli atmosféru v krajine. Dokonca som presvedčený, že rodičia sa budú tešiť, že chceme práve teraz postupovať spoločne.“

„Dúfam, že máš pravdu,“ povzdychla som si. „V poslednom čase sa toho príliš mnoho pokazilo. Nebude na škodu, keď sa aspoň niečo dá do poriadku.“

KAPITOLA 4

Vklázla som do vane a uvedomila si, že vo vode nie sú ani bublinky, ani levanduľa, skrátka nič z toho, čo človeku spríjemňuje kúpeľ. Eloise bola tichá a rýchla, no predsa len to nebola Neena. Vzdychla som si. Ale čo na tom záleží? Tento malý priestor je pre mňa ešte vždy miestom, kde nemusím predstierať, že viem, čo robím. Pritiahla som si kolená k hrudi a konečne som nemusela zdržiavať plač.

Čo len spravím? Nebol tu Ahren, aby mi poradil, a ja som sa bála, že bez neho budem robiť jednu chybu za druhou. Prečo ešte nezavolať? Prečo nepriletel prvým lietadlom späť?

Čo urobím, keď mame vyberú hadičky z nosa a ukáže sa, že nedokáže bez nich dýchať? Nikdy som sa nejako zvlášť nezamýšľala nad tým, že sa raz vydám a budem mať deti, vždy som si predstavovala len to, ako bude mama tancovať na mojej svadbe a ako sa bude nadchýnať svojím prvým vnúčatkom. Ale čo ak pri tom všetkom nebude?

Ako mám pokračovať v otcových šľapajach? Už po dnešku

som na smrť unavená. Nevieť si predstaviť, že by som takéto niečo vydržala ďalších niekoľko týždňov, ba dokonca celé roky – v prípade, že naozaj nastúpim na trón.

A ako si mám vybrať manžela? Kto z nich je ten najvhodnejší kandidát? Ktorého z nich by s nadšením prijala aj verejnosť? Je takéto otázka vôbec namieste? Nie je to tak trochu nefér?

Chrbtom ruky som si utrela slzy, ako to robia malé deti, a v duchu som si priala opäť zažiť ten slastný pocit, keď človek netuší, čo všetko zlé sa môže pritrafiť za jeden jediný deň.

Mám moc, no neviem, čo s ňou. Som panovníčka, no netuším, ako mám vládnuť. Som dvojča, no stratila som svoju polovicu. Som dcéra bez rodičov. Mám poltucet nápadníkov, no netuším, ako sa do niektorého z nich zaľúbiť.

Cítila som, ako mi srdce zvierá úzkosť. Nevedela som si predstaviť, že by niekto iný dokázal uniesť toľké bremeno. Pošúchala som si hruď, ktorá ma bolela, a napadlo mi, či to takto nezačalo aj u mamy. Prudko som vystrela nohy, až vyšplechla voda z vane, a nasilu som sa snažila tú hroznú myšlienku vyhnať z hlavy.

Všetko je v poriadku. Všetko je v poriadku. Nesmieš sa vzdať.

Obliekla som sa a už som sa zberala do postele, keď som začula tiché klopanie na dvere.

„Eady?“ ozvalo sa.

„Osten?“ Vo dverách sa objavila Ostenova hlava a hneď za ním Kadenova. Pribehla som k nim. „Ste v poriadku?“

„Áno,“ ubezpečil ma Kaden, „a vôbec sa nebojíme.“

„Ani trochu,“ dodal Osten.

„No nevieme, či je niečo nové s mamou, tak sme sa prišli spýtať teba.“

Najradšej by som si dala facku. „Mrzí ma, že som vám nepri-

šla povedať, ako na tom je. “ Preklínala som samu seba, že som si sebecky užívala teplý kúpeľ a vôbec mi nenapadlo, že som tých dvadsať minút mohla radšej stráviť so svojimi bratmi.

„Pomaličky sa zotavuje.“ Opatrne som volila slová. „Udržiajú ju stále v spánku, aby sa príliš nenamáhala. Veď ju poznáte. Keby ju prebrali, hneď by si začala robiť starosti, či robíme všetko tak, ako máme. Takto sa uzdraví oveľa rýchlejšie, a keď sa preberie, bude úplne v poriadku.“

„Aha.“ Osten zvesil plecيا a ja som si odrazu uvedomila, že pre mojich bratov to musí byť ešte horšie ako pre mňa.

„A čo Ahren?“ opýtal sa Kaden, trhajúc si kožtičku okolo nechťov. To nikdy predtým nerobil.

„Zatiaľ sa neozval, no zrejme len preto, že má toho teraz veľmi veľa. Práve sa oženil.“

Výraz Kadenovej tváre naznačoval, že ho moja odpoveď neuspokojila. „A myslíš si, že príde?“

Zhlboka som sa nadýchla. „Navrhujem, aby sme sa tým netrápili. Som si istá, že zavolá a všetko nám porozpráva. Myslite teraz na to, že váš brat je šťastný, že mama sa uzdraví a že ja mám všetko pod kontrolou, dobre?“

Obaja sa usmiali. „Tak dobre.“

Náhle sa však Osten prestal usmievať a zatváril sa vyľakane. „Ale nie je to moja vina, však?“

„Čo či nie je tvoja vina?“ opýtala som sa a pokľakla som pred ním na jedno koleno.

„To s mamou, však to nie je moja vina? Vždy mi vravela, aby som nebol taký pojašený a potom si prehrabla rukou vlasy a tvárila sa veľmi unavene. Môžem za to ja. Kvôli mne bola taká vyčerpaná.“

„Ty si ju aspoň nezatažoval školou,“ prehovoril Kaden tichým

hlasom. „To ja som ju večne otravoval, aby mi kúpila nové knižky a zaplatila lepších učiteľov, a neustále som sa jej na niečo vypytoval, hoci robila kopec iných vecí. Všetok svoj voľný čas venovala mne.“

Takže každý z nás si myslí, že je to jeho vina. No super.

„Osten, nesmieš to tak brať,“ povedala som a objala som ho. „Mama je kráľovná. S tebou mala najmenej starostí, to si buď istý. Byť rodičom je veľmi náročné, no my sme ju vždy rozveselili, keď to potrebovala. A kto z nás štyroch ju dokázal najrýchlejšie rozosmiať?“

„Ja,“ povedal Osten, síce celkom potichu, no usmial sa a rukou si utrel nos.

„Presne tak. A čo myslíš, Kaden, bola by mama radšej, keby si sa jej na nič nepýtal a pretĺkal sa životom s hlavou plnou nezodpovedaných otázok?“

Kaden sa nervózne pohrával s končekmi prstov a usilovne premýšľal. „Určite by chcela, aby som radšej prišiel za ňou.“

„No tak vidíš. Musíme si to priznať – sme vážne dosť náročná partička!“ Osten sa rozosmial a Kadenova tvár sa rozjasnila. „Aj keď sme našej mame dávali poriadne zabráť, tešila sa, že nás má. Koľko sa len so mnou natrápila, kým som ako-tak zvládla krasopis, no nikdy pre to neľutovala, že má dcéru. A radšej pristala na to, že bude chodiacou encyklopédiou, než by mala tráviť voľný čas osamote. A teba síce neustále napomínala, aby si nebol pojašený, no nevedela by si predstaviť, že by tá nemala. Za to, čo sa stalo, nikto z nás nemôže,“ povedala som dôrazne.

Očakávala som, že sa zvrtnú na päte a pobežia preč, aby predo mnou skryli svoju neistotu a pochybnosti. No nestalo sa tak. V duchu som si povzdychla. Vedela som, čo odo mňa očá-

kávajú, a bola som pripravená vyhovieť im. Aj za cenu toho, že sa poriadne nevyspím, hoci by som to tak veľmi potrebovala.

„Chcete tu dnes prespať?“

Osten sa okamžite rozbehol k mojej posteli. „Áno!“

Pokrútila som hlavou. Panebože, čo si s nimi len počnem? Keď som si ľahla, Kaden sa pritisol k môjmu chrbtu a Osten si položil hlavu na vankúš oproti mne. Uvedomila som si, že som v kúpeľni nezhasla, no napokon som sa rozhodla, že nechám rozsvietené. Trochu svetla nám len prospeje.

„Bez Ahrena to tu nie je ono,“ povzdychol si Kaden.

Osten sa oboma rukami tuho objal. „Máš pravdu, niečo tomu chýba.“

„Ja viem. Ale nič si z toho nerobte. Onedlho bude všetko tak, ako má byť, uvidíte.“ A ja sa postarám, aby to tak naozaj bolo. Dlžím im to.

KAPITOLA 5

„Dobré ráno, vaša výsosť.“

„Dobré ráno,“ odzdravila som komorníka. „Silnú kávu, prosím. A jest' budem to, čo šéfkuchár pripravil pre Elitu.“

„Nech sa páči.“

Vrátil sa s čučoriedkovými palacinkami, grilovanými párkami a vajíčkami natvrdo, prekrojenými na polovice. Pustila som sa do jedla, listujúc pritom v novinách. Natrafila som na správu o zhoršenom počasí, preletela som očami špekulácie o tom, koho by som si mohla vybrať za muža, no inak sa zdalo, že celý národ žije obavami o moju mamu a nič iné ho nezaujíma. Potešilo ma to. Po prečítaní Ahrenovho listu som bola presvedčená, že ľudia sa vzbúria, keď sa dozvedia, že som sa ujala vlády v krajine. V kútiku duše som sa však ešte vždy obávala, že ak z môjho konania vycítia neistotu, ich nenávisť voči mne prepukne v plnej sile.

„Zdravím, ahoj!“ zvolal niekto. Teda nie *niekto*. Henriho pozdrav by som poznala aj v hrobe.

Zdvihla som hlavu, usmiala som sa a zakývala jemu i Erikovi. Svojím spôsobom ma tešilo, že je Henri imúnny voči smútku, ktorý sa vznáša nad palácom. A Erik tiež pôsobil dojmom, že si dokáže zachovať pokoj a rozvahu bez ohľadu na to, čo sa deje okolo neho.

Do jedálne vošli Osten, Kaden a Kile, hlavy pri sebe. Z Kiloovej gestikulácie som vyčítala, že sa snaží mojich bratov rozveseliť. Tí sa naňho so stisnutými perami chabo usmievali. Potom vstúpili Ean, Hale a s nimi Fox. Potešilo ma, že konečne vidím Foxa s niekým komunikovať. Za nimi sa objavil Gunner. Vyzeralo to, akoby naňho zabudli. Nechala som ho postúpiť do Elity, lebo som nedokázala zabudnúť, ako ma jeho báseň rozosmiala. Inak som o ňom skoro nič nevedela. Musím urobiť všetko pre to, aby som ho bližšie spoznala; a nielen jeho.

Bratia si sadli vedľa seba na svoje bežné miesta. Boli oveľa tichší ako zvyčajne. Pri pohľade na náš neúplný rodinný stôl sa ma zmocnil smútok. Bola to skôr akási tichá ľútosť, pocit osamelosti, ktorý človeka náhle ovládne a niekedy ho ani nestihne zaregistrovať. Pozorovala som svojich bratov a vedela som, že prežívajú to, čo ja. Hlavy mali sklonené o niečo nižšie ako zvyčajne. Oni sami si to možno ani neuvedomovali.

„Osten?“ Osten sa ku mne otočil a ja som náhle pocítila, že sa ku mne otočili pohľady všetkých účastníkov Elity. „Pamätáš si, ako nám mama robila palacinky?“

Kaden sa rozosmial a okamžite začal ostatným vysvetľovať: „Mama ešte za slobodna každý deň varila. Keď sme boli malí, tak z času na čas, len tak zo zábavy, niečo uvarila aj nám. Naposledy sa o to pokúsila asi pred štyrmi rokmi.“

Pousmiala som sa. „Vedela, že už vyšla z cviku, no rozhodla sa spraviť čučoriedkové palacinky. Mala taký nápad, že z čučo-